

100 povídek

od

Lucy Maud Montgomeryové

1904 - 1922

Splendidum družstvo

100 povídek od Lucy Maud Montgomeryové

1904 - 1922

LUCY MAUD MONTGOMERYOVÁ

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

100 povídek od Lucy Maud Montgomeryové

Copyright © Lucy Maud Montgomery, 1904 – 1922

Translation © Tereza Novotná, 2022

Cover © Splendidum družstvo, 2023

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2023

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-291-8 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-292-5 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-293-2 (PDF)

Podle amerického originálu *Lucy Maud Montgomery Short Stories, 1904 to 1922 by L. M.*

Montgomery, přeložila Tereza Novotná.

Obsah

1. Dívka a fotografie
2. Zahrada koření
3. Tajemná dívka
4. Tajemství slečny Ponsonbyové
5. Dopisy
6. Pokořená slečna Cynthie
7. Šťastný omyl
8. Na farmě Bay Shore
9. Alžbětino dítě
10. Hrob Fredy
11. Jak byl Don zachráněn
12. Neúmyslný obřad
13. Návrh slečně Madeline
14. Společnost slečny Sally
15. Pomsta paní Marchové
16. Nan
17. Natty z Blue Point
18. Penelopina párty
19. Dívka a divoký závod
20. Honba za ideálem
21. Prasata paní Haydenové
22. Proč se nezeptat slečny Priceové?
23. Lživá korespondence
24. Dobrodružství na ostrově Rock
25. Příslib Lucy Ellen
26. V pět hodin ráno
27. Lest k usmíření
28. Bertieho Nový rok

29. Mezi kopcem a údolím
30. Clorindiny dárky
31. Veselé dopisy
32. Dorindin zoufalý čin
33. Její vlastní lidé
34. Idin novoroční dort
35. Ve Starém údolí
36. Jane Lavinia
37. Mackereling v zálivu
38. Millicentin dvojník
39. Modrý severní pokoj
40. Vánoční překvapení na Enderly Road
41. Vánoční večere
42. Stipendium Fraser
43. Dívka u brány
44. Světlo na majáku
45. Marnotratný bratr
46. Náprava Johna Churchilla
47. Dopisy učitele
48. Příběh strýčka Dicka
49. Porozumění sestry Sáry
50. Dvoření Bessy
51. Jejich dívka Josie
52. Když Jack a Jill namlouvali tetu farářovi
53. Návrh milionáře
54. Náhradní novinář
55. Anniny milostné dopisy
56. Hedvábné šaty tety Caroline
57. Večere tety Susanny na Den díkůvzdání
58. Z milosti Julia Caesara
59. Podle pravidla protikladu
60. Férová výměna
61. Odměna
62. Margaretina pacientka
63. Matthew trvá na nadýchaných rukávech
64. Pokoj Missy

65. Tedovo volné odpoledne
66. Doktorova milá
67. Konec rodinného sporu
68. Vznik klubu Doughnut Club
69. Dívka, která pásla krávy
70. Dospívání Cornelia
71. Dopis starého muže
72. Rozdělení cest
73. Směnka
74. Vzpouza Marie Isabely
75. Dvojčata a svatba
76. Joan a Paul
77. Záhadný chlapec
78. Zlatá svatba
79. Abel a jeho velké dobrodružství
80. Tvrdohlavá Josephina
81. Teta Philippa a muži
82. Panenka a Bessie
83. Charlottiny dámy
84. Vánoce v Red Butte
85. Jessamine
86. Dopis slečny Sally
87. Mylady Jane
88. Pomsta Roberta Turnera
89. Poctivá práce šlechtí člověka
90. Dokončený příběh
91. Drby z Valley View
92. Životní kniha strýce Jesseho
93. Malá černá panenka
94. Nezapomenutelný Štědrý večer
95. Muž ve vlaku
96. Jak jsme jeli na svatbu 1. díl
97. Jak jsme jeli na svatbu 2. díl
98. Bílá magie 1. díl
99. Bílá magie 2. díl
100. Novoroční večere strýčka Richarda

1. Dívka a fotografie

Když jsem se dozvěděl, že Peter Austin je ve Vancouveru, vyhledal jsem ho. S Peterem jsem se seznámil před deseti lety, když jsem jel na východ navštívit otcovy lidi a strávil několik týdnů u strýce v Croydenu. Austinovi bydleli naproti strýčkovi Tomovi a s Peterem jsme navázali přátelství, i když on byl šestnáctiletý zelenáč a já ve svých dvaadvaceti letech starší, moudřejší a důstojnější, než jsem kdy od té doby byl a očekávám, že ještě někdy budu. Peter byl veselý malý pihovatý chlapík. Byl v pohodě, když kolem nebyly žádné holky; když byly, stáhl se do sebe jako šnek do ulity a byl asi tak stejně zajímavý. To byla jediná věc, kterou bych mu mohl vyčítat. Peter nesnesl holky, já jsem jim byl oddaný. Croydenské dívky byly hezké a živé. Během svého krátkého pobytu mezi nimi jsem prožil desítky flirtů.

Ale když jsem odcházel, tvář, kterou jsem si nesl v paměti, nepatřila žádné dívce, s níž jsem chodil, jezdil v kočáru či hrál hry.

Bylo to před deseti lety, ale nikdy jsem na tvář té dívky nedokázal zapomenout. Přestože jsem ji viděl jen jednou, a to jen na okamžik. Vydal jsem se na osamělou procházku lesem nad řekou a v osamělém údolíčku porostlém borovicemi, kde jsem si myslel, že jsem sám, jsem na ni náhle narazil, stála po kotníky v kapradí na

břehu potoka a pozdně večerní slunce jí žlutě dopadalo na odhalené tmavé vlasy. Byla velmi mladá – ne víc než šestnáctiletá, ale tvář a oči už patřily ženě. Taková tvář! Krásná? Ano, ale na to jsem myslel až později, když jsem byl sám. S tou tváří před očima jsem myslel jen na její čistotu a líbeznost, na krásnou duši a bohatou mysl, která hleděla z velkých, šedomodrých očí, jež v šeru borových stínů vypadaly téměř černě. Ve tváři té dětské ženy bylo něco, co jsem nikdy předtím neviděl a co mi bylo souzeno už nikdy v žádné jiné tváři nespátřit. Ačkoli jsem byl bezstarostný chlapec, vzrušilo mě to do hloubi duše. Cítil jsem, že na mě v tom borovém údolí musela čekat odjakživa a že když jsem ji našel, našel jsem všechno dobré, co mi život mohl nabídnout.

Chtěl jsem na ni promluvit, ale než jsem stačil svůj pozdrav formulovat tak, aby nevypadal nezdvořile nebo opovážlivě, otočila se, lehce přešla přes potok a zmizela v javorovém háji za ním. Ani ne deset vteřin jsem se jí díval do tváře a její duše, ale nikdy jsem na ni nedokázal zapomenout.

Když jsem se vrátil domů, diplomaticky jsem se vyptával svých bratranců, kdo by to mohl být. Cítil jsem zvláštní nechuť to udělat – připadalo mi to svým způsobem jako svatokrádež, ale jen tak jsem mohl doufat, že ji objevím. Nemohli mi nic říct a ani po zbytek svého pobytu v Croydenu jsem se s ní už nesetkal, ačkoli jsem nikdy nikam nešel, aniž bych ji hledal, a denně jsem obcházel údolí borovic v naději, že ji znovu uvidím. Mé zklamání bylo tak hořké, že jsem se sám sobě vysmál.

Myslel jsem si, že jsem blázen, když mám takový vztah k dívce, kterou jsem na chvíli potkal při náhodné procházce, a které ještě

visely vlasy v dlouhém lesklém copu jako školačce. Ale když jsem si vzpomněl na její oči, moje moudrost mi odpustila.

No, to bylo před deseti lety; za těch deset let se mi vzpomínky, přiznávám, poněkud zatemnily. V našem rušném západním životě neměl člověk na sentimentální vzpomínky moc času. Přesto jsem se nikdy nedokázal zajímat o jinou ženu. Chtěl jsem; chtěl jsem se oženit a usadit. Přišel jsem do období života, kdy člověka unaví plout a začne toužit po klidném zakotvení v nějakém vlastním útulném přístavu. Ale nějak jsem se tomu vyhýbal. Zdálo se mi jednodušší nechat věci plavat.

V této fázi přijel Peter na západ. Pracoval v bance a byl kulatý a veselý jako vždy, ale zřejmě změnil svůj postoj k dívkám, protože jeho pokoje byly plné jejich fotografií. Byly nalepené všude a všechny byly krásné. Buď měl Peter vynikající vkus, nebo se Croydenovi fotografové uměli vlichotit. A na křbové římse byla jedna, která mě obzvlášť zaujala.

“Petere, co je to za hezkou dívku na fotce na tvé křbové římse?” zavolal jsem na Petera, který byl ve své ložnici a oblékal si večerní šaty na nějakou akci.

“To je moje sestřenice Mariana Lindsayová,” odpověděl. “Je docela hezká, že? Teď žije v Croydenu – dřív bydlela nahoře u řeky v Chiselhurstu. Nenarazil jsi na ni někdy, když jsi byl v Croydenu?”

“Ne,” řekl jsem. “Kdyby ano, nezapomněl bych na její tvář.”

“To by ovšem byla ještě dítě. Teď je jí šestadvacet. Mariana je moc hezká holka, ale určitě bude stará panna. Má své představy – říká jim ideály. Všichni Croydenovi chlapi do ní byli zamilovaní, ale stejně tak se mohli zamilovat do kamenné sochy. Mariana v sobě

opravdu nemá ani jiskřičku citu. Její vzhled je na ní to nejlepší, i když je zatraceně chytrá.”

Peter mluvil poněkud přiškrceně. Měl jsem podezření, že sám byl jedním z těch odmítnutých milenců. Ještě několik minut jsem se na fotku díval, každou minutou jsem ji obdivoval víc a víc, a když jsem uslyšel Petera vycházet, udělal jsem neospravedlnitelnou věc – vzal jsem tu fotku a strčil si ji nenápadně do kapsy.

Čekal jsem, že Peter udělá povyk, až ji bude postrádat, ale ještě té noci dům, ve kterém bydlel, vyhořel do základů. Petr vyvázl s nejdůležitějším svým majetkem a movitými věcmi, ale všechny falešné dárky jeho drahých božstev vyletěly do povětří. Pokud někdy myslel zejména na fotografii Mariany Lindsayové, musel předpokládat, že sdílí osud ostatních.

Pokud jde o mě, podepřel jsem si svůj špatně získaný poklad na krbu a čtrnáct dní se mu klaněl. Na konci té doby jsem směle zašel za Peterem a řekl mu, že chci, aby mě dopisem představil své drahé sestřenici a požádal ji, aby souhlasila s přátelským dopisováním se mnou.

Kupodivu jsem to neudělal bez jistého zdráhání, přestože jsem byl do Marian Lindsayové zamilovaný tak, jak to jen prostřednictvím fotky bylo možné. Vzpomněl jsem si na dívku, kterou jsem viděl v borovém lese, a cítil jsem, jak se vnitřně stahuji před krokem, který by mě od ní mohl navždy oddělit. Bylo nanejvýš nepravděpodobné, že bych se s dívkou z borovic ještě někdy setkal. Pokud ještě žila, byla nejspíš ženou nějakého jiného muže. Víc jsem o tom nechtěl přemýšlet.

Peter vypískl, když slyšel, o co jsem ho požádal.

“Samozřejmě, že to udělám, starouši,” řekl úslužně. “Ale upozorňuju tě, že to asi nebude moc platné. Marian není ten typ dívky, která by takhle zahajovala korespondenci. Nicméně udělám pro vás, co bude v mých silách.”

“Udělej to. Řekni jí, že jsem slušný člověk bez násilnických sklonů a tak. Myslím to vážně. Chci se s tou dívkou seznámit a tohle se mi v současné době zdá jako jediný způsob. Nemůžu teď odjet na výlet na východ. Vysvětli ji to všechno a použij v můj prospěch svůj bratranecký vliv, pokud nějaký máš.”

Peter se usmál.

“Nevadí mi, když teď přiznám, že jsem byl před dvěma lety sám do ní zamilovaný. Teď už je to pryč, ale dokud to trvalo, bylo to zlé. Možná bude Mariana tvou žádost posuzovat příznivěji, když ji postavím do světla laskavosti vůči sobě. Musí mít pocit, že mi něco dluží za to, že mi zničila život.”

Peter se znovu usmál a podíval se na jedinou fotografii, kterou se mu podařilo zachránit z ohně. Byla na ní hezká malá holčička se špičatým nosem.

V pravý čas mě Peter vyhledal, aby mi dal její odpověď.

“Gratuluji, Curtisi. Překonal jsi Césara. Zvítězil jsi, aniž bys šel a viděl. Mariana souhlasí s přátelskou korespondencí s tebou. Přiznávám, že jsem ohromen – i když jsem tě vykreslil jako něco na způsob sira Galahada a Lancelota dohromady. Nejsem zvyklý, aby hrdá Mariana dělala takové kousky, a docela mi to bere dech.”

Napsal jsem ji o jednom snu a o dívce pod borovicemi. Když začaly Marianiny dopisy chodit pravidelně, na ten první jsem úplně zapomněl.

Takové dopisy – takové vtipné, jiskřivé, chytré, ženské, rozkošné dopisy! Když jsme si spolu půl roku dopisovali, byl jsem do této ženy, kterou jsem nikdy neviděl, bezmezně zamilovaný. Nakonec jsem jí to napsal a požádal ji o ruku.

O čtrnáct dní později přišla její odpověď. Upřímně mi řekla, že se během naší korespondence začala o mě zajímat, ale že si myslí, že bychom se měli setkat osobně, než dojdeme k nějakému definitivnímu rozhodnutí. *Nemohli bychom se domluvit, že v létě navštívím Croyden? Do té doby by bylo lepší, kdybychom pokračovali v našem dosavadním vztahu.*

Souhlasil jsem s tím a dovolil jsem si od nynějška používat ve svých dopisech milenecký tón a považoval jsem za příznivé znamení, že jsem za to nebyl pokárán, ačkoli Marianiny vlastní dopisy si stále zachovávaly příjemný, ale odtažitý tón.

Peter mě zpočátku kvůli té záležitosti nemilosrdně trápil, ale když viděl, že se mi jeho plky nelíbí, přestal s tím. Pochopil, že tu záležitost беру vážně a vyprovodil mě, když jsem odjížděl na východ s úsměvem, který mírnil upřímný soucit a pochopení.

“Hodně štěstí,” řekl. “Pokud získáš Marianu Lindsayovou, získáš perlu mezi ženami. Nedokázal jsem však pochopit, že by tě takhle vzala na milost. Je jí to tak nepodobné. Ale vzhledem k tomu, že se ti to nepochybně podařilo, jsi šťastný muž.”

Do Croydenu jsem dorazil za soumraku a vydal se ke strýčkovi Tomovi. Tam jsem je našel zaneprázdněné přípravami na večírek, který se měl konat ten večer na počest přítelkyně, která byla na návštěvě u mé sestřenice Edny. Tajně mě to mrzelo, protože jsem chtěl okamžitě spěchat za Marianou. Ale nemohl jsem se vzdálit a po zralé úvaze jsem se utěšoval úvahou, že na večírek nejspíš přijde.

Věděl jsem, že patří ke stejné společenské vrstvě jako děvčata strýčka Toma. Byl bych však raději, kdyby naše setkání proběhlo za jiných okolností.

Ze svého stanoviště za palmami v rohu jsem dychtivě pozoroval přicházející hosty. Najednou se mi rozbušilo srdce. Právě přišla Mariana Lindsayová.

Okamžitě jsem ji poznal podle fotografie. Ani v nejmenším jí nelichotila, ba dokonce jí ani nesvědčila, protože se na ní zcela ztrácelo její nádherné zbarvení vlasů a pleti. Navíc byla oblečena s vkusem a elegancí, které jsou u budoucí paní Eriky Curtisové obdivuhodné. Když jsem vyšel zpoza palm, pocítil jsem záchvěv vlastnické pýchy. Mluvila s tetou Grace a její oči padly na mě. Očekával jsem, že mě trochu pozná, protože jsem jí poslal svou fotografii, ale její pohled byl nic neříkající.

Cítil jsem něco jako zklamání z jejího nepoznání, ale utěšoval jsem se úvahou, že lidé často nepoznávají jiné lidi, které viděli jen na fotografiích, bez ohledu na to, jak dobrá je to podoba. Zastoupil jsem cestu Edně, která šla v tu chvíli kolem, a řekl jsem: "Edno, chci, abys mě představila té dívce, která mluví s tvou matkou."

Edna se rozesmála.

"Takže jsi na první pohled podlehl naší croydenské krásce? Jistěže tě seznámím, ale předem tě upozorňuji, že je to ta největší koketa v Croydenu i mimo něj. Tak si dávej pozor."

Zaskočilo mě, když jsem slyšel, že je Mariana koketa. Zdálo se mi, že to neodpovídá jejím dopisům a ženské jemnosti a ušlechtilosti, která se v nich objevuje. Ale věděl jsem, že ženy někdy těžko odpouštějí jiné ženě, že je krásnější a obvykle se jí mstí tím, že ji označují za koketu, ať už si to označení zaslouží, nebo ne.

Během této úvahy jsme přešli přes pokoj. Mariana se otočila a stála před námi, usmívala se na Ednu, ale nedala na sobě znát, že by mě poznala. Je to pikantní zážitek, když zjistíte, že čekáte na představení dívky, s níž jste prakticky zasnoubeni.

“Drahá Dorothy,” řekla Edna, “tohle je můj bratranec, pan Curtis z Vancouveru. Eriku, tohle je slečna Dorothy Armstrongová.”

Předpokládám, že jsem se uklonil. Zvyk nás mechanicky přenáší přes mnoho nemožných situací. Nevím, jak jsem vypadal a co jsem řekl, pokud jsem vůbec něco řekl. Asi jsem neprozradil svůj hrozný zmatek, protože Edna bez zájmu odešla, aniž by se na mě ještě jednou podívala.

Dorothy Armstrongová! Milostivé síly, kdo, kde, proč? Jestli ta dívka byla Dorothy Armstrongová, kdo byla Marian Lindsayová? S kým jsem byl zasnoubený? Někde se stala strašná chyba, protože nebylo možné, aby v Croydenu žily dvě dívky, které vypadaly přesně jako fotografie, jež v tu chvíli ležela v mém kufříku. Koktal jsem jako školák.

“Vaše tvář mi připadá povědomá, slečno Armstrongová. Myslím, že jsem někde musel vidět vaši fotografii.”

“Pravděpodobně ve sbírce Petera Austina,” usmála se slečna Armstrongová. “Měl jednu z mých, než vyhořel. Jak se mu daří?”

“Ach, má se dobře,” odpověděl jsem neurčitě. Zíral jsem na slečnu Armstrongovou jako uhranutý. Musela mě považovat za opravdového hlupáka. “A mimochodem – můžete mi říct – znáte v Croydenu nějakou slečnu Lindsayovou?”

Slečna Armstrongová vypadala překvapeně a trochu znuděně. Zjevně nebyla zvyklá, aby se jí nově představení mladí muži vyptávali na další dívku.

“Mariana Lindsayová? Ach, ano.”

“Je tu dnes večer?”

“Ne, Mariana teď na večírky nechodí, protože nedávno zemřela její teta, která u nich žila.”

“Je vám trochu podobná?” zeptal jsem se idiotsky.

Přes zrudnutí slečny Armstrongové se mihlo pobavení. Nejspíš usoudila, že jsem nějaký blázen.

“Jako já? Vůbec ne. Nemohli by existovat dva rozdílnější lidé. Mariana je docela tmavá. Já jsem světlá. A naše rysy jsou úplně jiné. Dobrý večer, Jacku. Ano, myslím, že jsem ti slíbila tento tanec.”

Uklonila se mi a odploužila s Jackem pryč. Viděl jsem, jak se ke mně teta Grace řítí, na nic jsem nečekal a utekl. Ve svém pokoji jsem se vrhl na židli a snažil se o tom přemýšlet. Kde se stala chyba? Jak se to stalo? Zavřel jsem oči a vyvolal si představu Peterova pokoje z onoho dne. Matně jsem si vzpomněl, že když jsem zvedl fotografii Dorothy Armstrongové, všiml jsem si jiné fotografie, která vedle ní padla lícem dolů. To musela být fotografie Marian Lindsayové.

A teď jsem se ocitl v takovém šíleném postavení! Uvědomoval jsem si hořké zklamání. Zamiloval jsem se do fotografie Dorothy Armstrongové. Pokud jde o vnější podobu, byla to ona, koho jsem miloval. Byl jsem prakticky zasnoubený s jinou ženou – ženou, která mi teď, navzdory naší korespondenci, připadala z tohoto zjištění cizí. Bylo zbytečné si namlouvat, že to byla mysl a duše, kterou jsem v těch dopisech miloval, a že ta mysl a duše patřila Marianě Lindsayové. Bylo zbytečné vzpomínat, že Peter říkal, že je hezká. Zevnějškem mi byla cizí; její tvář nebyla tváří, která se přede mnou už téměř rok vynořovala jako tvář ženy, kterou jsem miloval. Byl už někdy někdo v takové situaci?

No, zbývalo jen jedno. Musím si stát za svým slovem. Mariana Lindsayová byla žena, kterou jsem požádal o ruku a jejíž odpověď si musím brzy jít vyslechnout. Pokud by ta odpověď zněla “ano”, musel bych se s tím smířit a zapudit všechny myšlenky na krásnou tvář Dorothy Armstrongové.

Druhý den večer při západu slunce jsem se vydal do Glenwoodu, na místo Lindsay. Dychtivý milovník by nepochybně mohl jít dříve, ale dychtivý milovník jsem rozhodně nebyl. Pravděpodobně mě Mariana očekávala a dala mi příkazy, které se mě týkaly, protože služebná, která přišla ke dveřím, mě odvedla do malého pokoje za schody – pokoje, který, jak jsem pocítil, jakmile jsem do něj vstoupil, byl doménou žen. Knihy, obrazy a květiny v něm výmluvně vypovídaly o jemné ženskosti. Nějak se to k těm dopisům hodilo. Už jsem si nepřipadal tak cizí, jak jsem se cítil předtím. Přesto, když jsem zaslechl lehké kroky na schodech, srdce se mi bolestně rozbušilo. Vstal jsem a otočil se ke dveřím, ale nemohl jsem vzhlédnout. Kroky se blížily; věděl jsem, že bílá ruka odhrnula portiér u vchodu; věděl jsem, že vstoupila do pokoje a stojí přede mnou.

S námahou jsem zvedl oči a podíval se na ni. Stála, vysoká a půvabná, v rubínové nádheře západu slunce dopadajícího oknem vedle ní. Světlo se chvělo jako živá záře nad tmavou hrdou hlavou, bílým hrdlem a tváří, před jejíž dokonalou roztomilostí vzpomínka na rozesmátou krasavici Dorothy Armstrongovou vybledla jako hvězda při východu slunce, na kterou si už nikdy v plnosti dne nevzpomenete. Přesto jsem nemyslel na její krásu, když jsem před ní stál jako uhranutý. Zdálo se mi, že vidím šeré údolíčko plné šumících borovic a dívku stojící v jejich stínu, která na mě hledí

stejnýma velkýma šedomodkýma očima, jaké na mě teď hleděly z tváře Mariany Lindsayové – stejnou tvář, vyžralou do půvabné ženskosti, kterou jsem viděl před deseti lety a kterou jsem od té doby miloval – ano, miloval. Udělal jsem nejistý krok vpřed.

“Mariano!”

x x x

Když jsem se večer vrátil domů, spálil jsem fotografii Dorothy Armstrongové. Druhý den jsem zašel za svým bratrancem Tomem, který vlastní módní ateliér v Croydenu, a zavázal ho mlčenlivostí, vyžádal jsem si od něj jednu z posledních Marianiných fotografií. Je to jediné tajemství, které jsem kdy před svou ženou tajil.

Než jsme se vzali, Mariana mi něco prozradila.

“Vždycky jsem si tě pamatovala, jak jsi vypadal tenkrát pod borovicemi,” řekla. “Byla jsem ještě dítě, ale myslím, že jsem tě tehdy i potom milovala. Když jsem snila svůj dívčí sen o lásce, vyvstala přede mnou tvá tvář. Měla jsem tu výhodu, že jsem znala tvé jméno – slyšela jsem o tobě. Když o tobě Peter psal, věděla jsem, kdo jsi. Proto jsem souhlasila, že si s tebou budu dopisovat. Bála jsem se, že to bude předbíhání – neženská věc. Ale zdálo se, že mám šanci na štěstí, a tak jsem ji využila. Jsem ráda, že jsem to udělala.”

Neodpověděl jsem slovy, ale pánové budou vědět, jak jsem odpověděl.

2. Zahrada koření

Jim s zkusil otevřít dveře modrého pokoje. Ano, byly zamčené. Doufal, že je teta Augusta zapoměla zamknout, ale kdy teta Augusta na něco zapoměla? Snad kromě toho, že malí chlapci se nerodí jako dospělí – a na to si nikdy nevzpoměla. Jistě, byla to jen poloviční teta. Celé tety měly pravděpodobně lepší vzpomínky.

Jim se otočil a postavil se zády ke dveřím. Bylo to tak lepší; nedokázal si pak představit věci za sebou. A modrý pokoj byl tak velký a tmavý, že si v něm mohl představit strašlivě mnoho věcí. Všechna okna byla zavřená až na jedno, a to bylo tak zatemněné velkou borovicí, která se větvila přímo přes něj a nepropouštěla moc světla.

Jim vypadal velmi malý, ztracený a osamělý, když se krčil u dveří – tak malý a osamělý, že by si člověk pomyslel, že i ta nejpřísnější poloteta by si měla dvakrát rozmyslet, než by ho zavřela do toho pokoje a řekla mu, že tam musí zůstat celé odpoledne, místo aby šel ven na slíbenou projížďku.

Jim nesnášel, když byl zavřený sám – obzvlášť v modrém pokoji. Jeho velikost, šero a ticho naplňovaly jeho citlivou dušičku hrůzou. Někdy se mu v něm téměř udělalo špatně strachem. Aby bylo tetě Augustě učiněno zadost, nikdy to netušila. Kdyby to

věděla, nenařídila by tento zvláštní trest, protože věděla, že Jims je křehký a nesmí být vystaven žádné velké fyzické ani duševní zátěži. Proto ho zavřela, místo aby ho zbičovala. Ale jak to mohla vědět? Teta Augusta patřila k lidem, kteří nikdy nic nevědí, pokud jim to někdo neřekne srozumitelně a pak jim to nevtlouká do hlavy. Neměl jí to říct nikdo jiný než Jims, a Jims by byl raději umřel, než aby tetě Augustě s jejím chladným a brýlatým očima a tenkými ústy bez úsměvu řekl, že se zoufale bojí, když je zavřený v modrém pokoji.

A tak ho tam zavírala vždycky za trest; a tresty přicházely velmi často, protože Jims pořád dělal věci, které teta Augusta považovala za zlobení. Tentokrát se Jims zpočátku nebál tolik jako obvykle, protože byl velmi rozzlobený. Jak sám říkal, byl na tetu Augustu velmi naštvaný. Neměl v úmyslu rozlít pudink po podlaze, ubrusu a oblečení. Ale udělal strašný nepořádek a teta Augusta se velmi zlobila a řekla mu, že musí strávit odpoledne v modrém pokoji, místo aby se s paní Loringovou projel v jejím novém kočáru.

Jims byl hořce zklamaný. Kdyby byl strýček Walter doma, Jims by se na něj obrátil – protože strýček Walter, pokud nespal byl velmi laskavý a shovívavý. Ale bylo tak těžké ho probudit, že se o to Jims pokoušel jen zřídka. Měl strýčka Waltera rád, ale co se týče známosti s ním, mohl být stejně dobře obyvatelem hvězdy v Mléčné dráze. Jims byl prostě osamělý, samotářský tvoreček a někdy se cítil tak bez přátel, až musel spolknout několik vzlyků.

Právě teď se však žádné vzlyky nekonaly – Jims byl stále příliš rozzlobený. Nebylo to fér. Tak zřídka se mu stávalo, že by ho někdo svezl kočárem. Strýček Walter měl vždycky moc práce, ošetřoval nemocné děti po celém městě, než aby ho vzal s sebou. Jen jednou za měsíc ho paní Loringová požádala, aby s ní jel ven. A vždycky to

skončilo zmrzlinou nebo filmem a dnes Jims pevně doufal, že obojí je na programu.

“Nenávidím tetu Augustu,” řekl nahlas a pak ho zvuk jeho hlasu v té obrovské, tiché místnosti vyděsil natolik, že si jen domyslel zbytek.

“Nakrmte mého krocana,” vykřikl Jims na starou služku, když ho táhli nahoru. Ale nemyslel si, že by ho Nancy Jane slyšela, a nikdo, dokonce ani Jims, si nedokázal představit, že by teta Augusta krmila krocana. Vždycky ho udivovalo, že jedla ona sama.

“Kéž bych ten pudink vylil schválně,” řekl Jims pomstychtivě a s tím výrokem se jeho hněv vypařil – Jims se nikdy nedokázal dlouho zlobit – a zůstal z něj jen vystrašený klučina se sametovými oříškově hnědými očima plnými strachu, který by v dětských očích neměl mít místo. Vypadal tak malý a bezmocný, když se krčil u dveří, že by se člověk divil, kdyby ho viděla i teta Augusta.

Jak to okno na druhém konci místnosti drnčelo! Znělo to strašně, jako by se někdo – nebo něco – snažil dostat dovnitř. Jims se zoufale podíval na nezavřené okno. Musí se k němu dostat; jakmile tam bude, může se schoulit na okenní sedačce, zády ke zdi, a zapomenout na stíny pohledem do slunečního svitu a krásy zahrady za zdí. Nebýt zahrady za zdí, Jima by v tom modrém pokoji nejspíš někdy našli mrtvého strachy.

Ale aby se Jims dostal k oknu, musel přejít pokoj a projít kolem postele. Jims měl z té postele zvláštní strach. Byla to nejstarší věc v tom staromódně zařízeném domě. Byla vysoká a pevná a visely na ní ponuré modré závěsy. Z takové postele mohlo vyskočit cokoli.

Jims zalapal po dechu a zběsile se rozběhl po místnosti. Došel k oknu a vrhl se na sedadlo. S úlevou se schoulil do rohu. Venku, za